

Powstanie Kędzierzyna-Koźła / Kędzierzyn-Koźle

Kędzierzyn-Koźle - kolaż - Wikipedia

Połączone miasto Kędzierzyn-Koźle formalnie istnieje od 1975 r., kiedy to na mocy aktu administracyjnego z dnia 15 października 1975 r. do Kędzierzyna włączono pobliskie miejscowości takie jak: Kłodnica, Koźle i Sławęcice. Było to wynikiem decyzji członków aparatu partyjnego tutejszego terenu, którzy mieli poparcie sztabu kierowniczego miejscowych zakładów przemysłowych. Ponadto w powiecie kozielskim znajdowały się gminy: Bierawa, Cisek, Gościęcín, Pawłowiczki, Polska Cerekiew i Reńska Wieś. 28 maja 1975 r. wprowadzono w życie nowy – dwustopniowy administracyjny podział kraju, który znosił istniejące dotąd powiaty. Koncepcja połączenia i jednocześnie utworzenia nowej aglomeracji została zaopiniowana pozytywnie. W rezultacie sytuacja gospodarcza była korzystniejsza. Łączny budżet czterech miast dał nadwyżkę. Zakłady oferowały także większą ilość miejsc pracy niż było chętnych do jej wykonywania. Kędzierzyn-Koźle, położony w województwie opolskim, wiedzie prym pod względem zajmowanej

powierzchni (123,4 km kw.). Pod koniec 1975 r. liczba mieszkańców wynosiła 69 285. Zgodnie ze Statutem herbem gminy jest wizerunek trzech czarnych głów kozłów ze złotymi rogami umieszczonych na tarczy. Geograficznie rejon Kędzierzyna-Koźła należy do Kotliny Raciborskiej, wchodzącej w skład Niziny Śląskiej. Przeważa krajobraz wysoczyzny morenowej oraz dolina Odry. Oczywistym jest, że początki funkcjonowania w nowo utworzonym organizmie miejskim nastroczały mieszkańcom wielu kłopotów. Prawie 1000 letnią tradycję średniowiecznego Koźła złączono z - jakby nie patrzeć - nowoczesnym Kędzierzynom, gdzie prężnie rozwijał się przemysł chemiczny i który posiadał więcej obiektów sportowych, usługowych i kulturalnych. Często jednak wśród mieszkańców dało się słyszeć głosy narzekania przede wszystkim na komunikację i niedostępność niektórych artykułów spożywczych. W Koźlu też ulokowano większość urzędów. Dwuczłonowe miasto było niezintegrowane przestrzennie. Między większymi osiedlami istniały odległości kilkunastu kilometrów. Okazało się, że charakterystyka poszczególnych jego części również była skrajna. Występował podział na typowo miejską i typowo wiejską. Trzeba było dziesiątek lat na przysłowiowe „dotarcie się” i rozwiązanie zaistniałych problemów. Nazwy ulic wymagały konieczności zmiany, żeby się nie powtarzały. Wyodrębniono dzielnice i nadano im nazewniczą identyfikację: Stare Miasto, Zachód, Rogi, Kłodnica, Pogorzelec, Śródmieście, Azoty, Blachownia, Cisowa i Sławieccice. Dzięki zaangażowaniu samorządu, pracowitości, wysokiemu poziomowi kultury i wykształcenia mieszkańców miasto miało jak na swe trudne czasy świetny potencjał społeczno-gospodarczy. Umocowały się następujące branże: spożywcza, transportowa, budowlana, przemysłowa, motoryzacyjna i podmioty usług lekarskich. Ówczesne władze Kędzierzyna-Koźła realizowały swoją wizję jego rozwoju poprzez strategię rozbudowy kombinatów chemicznych, czyli Zakładów Azotowych „Kędzierzyn”, Zakładów Chemicznych „Blachownia” oraz pozostałych ściśle związanych: Elektrownia „Blachownia”, Zakłady Urządzeń chemicznych „Metalchem” (obecna Fabryka Budowy Aparatury i Urządzeń FAMET) i Instytut Ciężkiej Syntezy Organicznej, Kozielska Fabryka Maszyn KOFAMA. Miasto było sukcesywnie zabudowywane. W Kędzierzynie powstawały nowe osiedla, tworząc tzw. „blokowiska”, ale zieleń równoważyła przestrzeń. Są zabytkowe parki, a lasy w granicach miasta obejmują powierzchnię 697 ha, zaś łąki i pastwiska 465 ha.

Prezydentami Kędzierzyna-Koźła byli kolejno: Waldemar Derej (1976-1982), Andrzej Radwański (1983-1987), Józef Lewczak (1987-1990), Jerzy Bobrowski (1990-1990), Mirosław Borzym (1990-1998), Jerzy Majchrzak (1998-2002), Wiesław Fąfara (2002-2010), Tomasz Wantuła (2010-2014). Od 2014 r. po dziś dalszą kadencję urzędu Prezydent Miasta sprawuje Sabina Nowosielska. Miastu przyświeca hasło: KĘDZIERZYN-KOŹLE MIASTO MOŻLIWOŚCI. Partnerstwo, inwestycje, przedsięwzięcia, doniosłe wydarzenia kulturalne i sportowe oraz osiągnięcia w różnych dziedzinach przez 45 lat z pewnością są naszą wizytówką.

Oprac. Justyna Tokarska

